

РЕШЕНИЕ

№ 6310

гр. С, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разглежда докладваното от АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ Гражданско дело № 20231110166002 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК и е образувано по подадена от „Т“ ЕАД, искова молба насочена против В. С. И., К. Н. И. и С. Н. И., с която са предявени обективно кумулативно съединени установителни иски претенции с правно основание чл. 150 ЗЕ вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД с искане да се постанови решение, с което да се признае за установено, че ответниците дължат разделно сумите както следва:

В. И. – 1/3 или **553.72лв.** – доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода м.05.2020г. – м.04.2022г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателно изплащане на сумата, **91.69лв.** – мораторна лихва за периода 15.09.2021г. – 12.09.2023г, **16.23лв.** – дялово разпределение за периода м.08.2020г. – м.04.2022г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателно изплащане на сумата и **3.71лв.** – мораторна лихва за периода 16.10.2020г.- 12.09.2023г., за които суми е издадена заповед на изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 52466/2023г. по описа на СРС, ШГО, 180-ти състав.

К. И. – 1/3 или **553.72лв.** – доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода м.05.2020г. – м.04.2022г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателно изплащане на сумата, **91.69лв.** – мораторна лихва за периода 15.09.2021г. – 12.09.2023г, **16.23лв.** – дялово разпределение за периода м.08.2020г. – м.04.2022г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателно изплащане на сумата и **3.71лв.** – мораторна лихва за периода 16.10.2020г.- 12.09.2023г., за които суми е издадена заповед на изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 52466/2023г. по описа на СРС, ШГО, 180-ти състав.

С. И. – 1/3 или **553.72лв.** – доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода м.05.2020г. – м.04.2022г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателно изплащане на сумата, **91.69лв.** – мораторна лихва за периода 15.09.2021г. – 12.09.2023г, **16.23лв.** – дялово разпределение за периода м.08.2020г. – м.04.2022г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателно изплащане на сумата и

3.71лв. – мораторна лихва за периода 16.10.2020г.- 12.09.2023г., за които суми е издадена заповед на изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 52466/2023г. по описа на СРС, ШГО, 180-ти състав.

Ищецът извежда съдебно предявените си субективни права при твърдения, че за процесните суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 52466/2023г., по описа на СРС, ШГО, 180-ти състав, срещу която е подадено възражение по чл. 414 ГПК, поради което е депозирана исковата молба, инициирала настоящото производство. Твърди се, че между страните са налични облигационни отношения, породени от договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя без да е необходимо изричното им приемане, като в изпълнение на договора се твърди топлоснабдителното дружество да е доставило за исковия период, топлинна енергия, ползвана от ответника, която не е заплатена в 45 – дневен срок от публикуване на фактурите в интернет страницата на дружеството. Сочи се, че на основание чл. 139 ЗЕ разпределението на топлинна енергия е извършено от фирма „Т. С.“ Е., Навеждат се доводи, за основателност и на акцесорната претенция за мораторна лихва върху претендираната стойност на доставена топлинна енергия и дялово разпределение.

В срока по чл.131 ГПК по делото е постъпил отговор на исковата молба, с който не се оспорват предявените искиви срещу В. И., като се твърди, че през исковия период същата е била клиент на ищцовото дружество е и имала договор за доставка на топлинна енергия, видно от приложеното копие на Заявление – декларация. Формулирано е възражение за давност на претенциите на ищеца преди 25.09.2020г.

С отговора се оспорват исковете насочени срещу другите двама ответници – К. И. и С. И., като се излагат подробни съображения, че същите не са имали качеството потребител на топлинна енергия, не се установява наследодателят им Н И. да е бил собственик или вещен ползвател на апартамента. Отделно се сочи, че през исковия период ищцовото дружество е имало договор за доставка на топлинна енергия с ответника В. И.. Прави се възражение за погасяване по давност на част от претенциите на ищеца.

Съдът, като съобрази доводите на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е по реда на чл. 422 и сл. ГПК, като са предявени обективно кумулативно съединени искиви претенции с правно основание чл. 150 ЗЕ вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ.

По исковете с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдяните количества и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през процесния период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана услугата дялово разпределение от лице, с което ищецът е сключил договор и че е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение в претендирания размер.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

Съгласно материалноправната разпоредба на чл. 150 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията за енергийно и водно регулиране. В ал. 2 на цитираната законова разпоредба е прието, че Общите условия

влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от клиентите. В чл. 153, ал. 1 ЗЕ е законоустановено, че всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. По аргумент от цитираните разпоредби следва да се приеме, че клиенти (потребители) на топлинна енергия, с които възниква облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия по силата на закона, са собствениците или вещните ползватели на топлоснабдените имоти. Разпоредбата императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване.

Съгласно чл. 153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия.

Съгласно правната норма на чл. 57, ал. 1 ЗС ползвателят е длъжен да плаща разносните, свързани с ползването, включително данъците и другите такси, поради което по смисъла на § 1, т. 42 (отм.) ЗЕ, респ. по чл. 153, ал. 1 ЗЕ при учредено ограничено вещно право на ползване потребител на топлинна енергия е неговият носител, т.е. вещният ползвател.

Съгласно мотивите на Тълкувателно решение 2/2017 г. от 17.05.2018 г., клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството "клиент" на топлинна енергия за битови нужди ("битов клиент" по смисъла на т. 2а пар. 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя. при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди.

Предмет на настоящото производство са искиви претенции за топлинна енергия и дялово разпределение доставени до обект с абонатен № ..., представляващ ..., находящ се в гр. С, жк. „Н“,

От приложеното на л. 34 по делото копие на заявление – декларация се установява, че ответникът В. С. И. е депозирала пред ищцовото дружество молба за откриване на партида на нейно име. Предвид, че молбата-декларация (заявление) за откриване или промяна на партида с абонатен номер за всеки имот представлява по своето правно естество предложение (оферта) за сключване на индивидуален договор за доставка на топлинна енергия – арг. чл. 13 ЗЗД, и че когато топлофикационното дружество приема заявлението и продължава да доставя топлинна енергия до имота, както е в случая, може да се направи еднозначен извод, че ищцовото дружество е приело предложението на заявителя за сключване на индивидуален договор за

доставка на топлинна енергия, респективно през исковия период клиент на „Т“ ЕАД, е бил единствено ответникът В. И..

По изложената аргументация следва извода, че претенцията срещу останалите ответници К. И. и С. И. се явяват неоснователни, доколкото същите не са пасивно материалноправно легитимирани да отговарят за задълженията за топлинна енергия през исковия период.

С доклада по делото, не оспорен от страните, съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните факти и обстоятелства, а именно: че през исковия период В. С. И. е имала качеството потребител на топлинна енергия за процесния ..., находящ се в гр. С, жк. „Н“, ..., с абонатен № ..., че сградата, в която се намира процесния апартамент е била присъединена към топлопреносната мрежа, че процесният недвижим имот е бил топлофициран, че е доставена топлинна енергия в количество, качество и на стойност индивидуализирани в исковата молба, че е извършена услуга дялово разпределение за посочения период на претендираната стойност, както и че евентуално дължимите се акцесорни претенции за мораторна лихва върху доставената топлинна енергия и дялово разпределение за индивидуализираните периода са в размера индивидуализиран с исковата молба.

По изложената аргументация следва извода, че претенцията срещу В. С. се явява основателна, поради което съдът дължи произнасяне по наведеното с отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно становището, застъпено в Тълкувателно решение № 3/2011 г. на ВКС по тълк. дело № 3/2011 г., ОСГТК, понятието "периодични плащания" по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. По аргумент от чл. 155 и чл. 156 ЗЕ, следва извода, че вземанията на ищцовото дружество съдържат всички признаци на периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД, давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения давността тече от деня на падежа /тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение/. Ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало – чл. 114, ал. 2 ЗЗД.

Съгласно материалноправната разпоредба на чл. 150 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията.

За процесния период приложение намират Общите условия от 2016г. одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33 от същите клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

В случая давността започва да тече след изтичане на определения в чл. 33 от ОУ 45 – дневен срок.

Настоящото производство е по реда на чл. 422 и сл. ГПК. В процесуалноправната разпоредба на чл. 422, ал. 1 ГПК е законоустановено, че искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 4 ГПК. Заявлението по чл. 410 ГПК е депозирано на 25.09.2023г., респективно погасени по давност са вземанията станали изискуеми преди 25.09.2020г. В процесния случай погасено по давност е вземането за топлинна енергия за периода м.05.2020г. -

м.07.2020г. За останалата част от периода м.08.2020г. – м.04.2022г., видно от заключението на вещото лице стойността на доставената, но незаплатена топлинна енергия е 1 609.40лв. Претенцията срещу В. С. е заявена за 1/3 от задълженията за имота през исковия период, респективно искът се явява частично основателен за сумата от **536.47 лв.**, като над тази сума до максимално предявения размер от 553.72лв. или за разликата от 17.25лв., претенцията е неоснователна.

Няма погасена по давност част от вземането за дялово разпределение, поради което претенцията се явява изцяло основателна за сумата от **16.23лв.**

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Претенцията за мораторна лихва върху главницата за доставена, но незаплатена топлинна енергия за исковия период срещу В. С. се явява частично основателна. От заключението на вещото лице по изготвената съдебно-счетоводна експертиза се установява, че мораторната лихва за периода 15.09.2021г. – 12.09.2023г. върху непогасената част за топлинна енергия е в размер на 260.00лв. Искът срещу В. С. е предявен за 1/3 респективно акцесорната претенция срещу нея се явява основателна за сумата от **86.67лв.**, като над тази сума до максимално предявения размер от 91.69лв. или за разликата от 5.02лв., искът е неоснователен.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение, поради което акцесорната претенция за лихва върху дяловото разпределение се явява неоснователна.

С оглед извода за неоснователност на исковете за топлинна енергия и дялово разпределение срещу останалите ответници, като неоснователни следва да бъдат отхвърлени и акцесорните претенции за мораторна лихва

По разноските:

При този изход на спора следва да бъдат разпределени разноските по делото, сторени в заповедното и исковото производство.

Предвид задължителния за всички съдилища, на основание чл. 633 ГПК характер на решението на СЕС по дело С-438/22, както е прието и в определение № 50015/16.02.2024г. по ч. т. д. № 1908/2022 г., II т. о., размерите на адвокатските възнаграждения в НМРАВ могат да служат единствено като ориентир при определяне на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав като съобрази обстоятелството, че делото не се характеризира с висока степен на фактическа и правна сложност, че адв. Р. Н. е депозирала общ отговор за тримата ответници, не се яви в проведеното открито съдебно заседание, намира че за всеки ответник следва да се признаят разноски за адвокат в исковото производство в размер на 200.00лв., а в заповедното производство 100.00лв.

Срещу В. С. са заявени искиви претенции в общ размер на 665.35лв., уважената част е в размер на 639.37лв., респективно отхвърлената част е в размер на 25.98лв.

На ищеца следва да се признаят разноски срещу този ответник в общ размер 416.66лв., от които 200.00лв. – държавни такси в исковото и заповедното производство, 150.00лв. – юрисконсултско възнаграждение в заповедното и исковото

производство и 66.66лв. – 1/3 депозит за вещо лице.

На основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 ГПК, В. С. следва да заплати на ищеца разноси с оглед уважената част на исковете в размер на **400.39лв.**

На основание чл. 38 ЗАдв. ищецът следва да заплати на адв. Р. Н. сумата от **11.71лв.** – възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на В. С. в заповедното и исковото производство с оглед отхвърлената част на претенциите.

На основание чл. 38 ЗАдв. ищецът следва да заплати на адв. Р. Н. сумата от **300.00лв.** – възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на ответника С. И. в заповедното и исковото производства, доколкото исковите претенции срещу този ответник се явяват неоснователни.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищецът следва да заплати на ответника К. И. разноси за заповедното и исковото производство в общ размер – **300.00лв.**

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че В. С. И., ЕГН *****, дължи на „Т“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С, ул. „Я“ № ..., на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр чл. 150 ЗЕ сумите както следва: **536.47 лв.** – главница, представляваща стойността на доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода м.08.2020г. – м.04.2022г., до обект с абонатен № ..., представляващ ..., находящ се в гр. С, жк. „Н“, ..., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 25.09.2023г. до окончателно изплащане на сумата, **86.67лв.** – мораторна лихва за периода 15.09.2021г. – 12.09.2023г. и **16.23лв.** – дялово разпределение за периода м.08.2020г. – м.04.2022г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 25.09.2023г. до окончателно изплащане на сумата, за които суми е издадена заповед на изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 52466/2023г. по описа на СРС, ШГО, 180-ти състав., **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за доставена топлинна енергия, в частта за сумата от **17.25лв.** за периода м.05.2020г. – м.07.2020г., иска за мораторна лихва върху доставената топлинна енергия, в частта, за сумата от **5.02лв.** и иска за сумата от **3.71лв.** – мораторна лихва върху дяловото разпределение за периода 16.10.2020г.- 12.09.2023г., като неоснователни.

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422 и сл. ГПК от „Т“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С, ул. „Я“ № ..., срещу К. Н. И., ЕГН *****, искиви претенции с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за признаване за установено между страните, че ответникът дължи на ищцовото дружество сумите както следва: **553.72лв.** – доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода м.05.2020г. – м.04.2022г., до обект с абонатен № ..., представляващ ..., находящ се в гр. С, жк. „Н“, ..., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 25.09.2023г. до окончателно изплащане на сумата, **91.69лв.** – мораторна лихва за периода 15.09.2021г. – 12.09.2023г., **16.23лв.** – дялово разпределение за периода м.08.2020г. – м.04.2022г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателно изплащане на сумата и **3.71лв.** – мораторна лихва за периода 16.10.2020г.- 12.09.2023г., за които суми е издадена заповед на изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 52466/2023г. по описа на СРС, ШГО, 180-ти състав., като неоснователни.

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422 и сл. ГПК от „Т“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С, ул. „Я“ № ..., срещу С. Н. И., ЕГН *****, искиви претенции с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр.

с чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за признаване за установено между страните, че **ответникът дължи на ищцовото дружество сумите както следва: 553.72лв.** – доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода м.05.2020г. – м.04.2022г., *до обект с абонатен № ..., представляващ ..., находящ се в гр. С, жк. „Н“, ...,* ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 25.09.2023г. до окончателно изплащане на сумата, **91.69лв.** – мораторна лихва за периода 15.09.2021г. – 12.09.2023г, **16.23лв.** – дялово разпределение за периода м.08.2020г. – м.04.2022г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателно изплащане на сумата и **3.71лв.** – мораторна лихва за периода 16.10.2020г.-12.09.2023г., *за които суми е издадена заповед на изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 52466/2023г. по описа на СРС, ППГО, 180-ти състав., като неоснователни.*

ОСЪЖДА В. С. И., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 ГПК, да заплати на „Т“ ЕАД, ЕИК *****, **сумата от 400.39лв.** – разноски с оглед уважената част на исковите.

ОСЪЖДА „Т“ ЕАД, ЕИК ***,** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на **К. Н. И.,** ЕГН *****, **сумата от 300.00лв.** – разноски за адвокат в заповедното и исково производство.

ОСЪЖДА „Т“ ЕАД, ЕИК ***, на основание чл. 38 ЗАдв. да заплати на адв. Р. Б. Н. от САК сумата от 311.71лв.** – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на С. И. и В. С. с оглед уважената част на исковите.

Решението е постановено при участие на трето лице помагач на страната на ищеца – „Т. С.“ Е..

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____